

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 24 stycznia 2018 r.

Pozycja 5

POSTANOWIENIE z dnia 16 grudnia 2016 r. Sygn. akt Ts 150/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Z.P. w sprawie zgodności:

- 1) art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, ze zm.) z art. 7, art. 64 ust. 2 i art. 217 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 24a ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, ze zm.) oraz § 49 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2015 r. poz. 542, ze zm.) z art. 2, art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W sporządzonej przez radcę prawnego i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 18 lipca 2016 r. skardze konstytucyjnej Z.P. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność: po pierwsze – art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U.2015.520, ze zm.; dalej: pgk) z art. 7, art. 64 ust. 2 i art. 217 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji; po drugie – art. 24a pgk w związku z § 49 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz.U.2015.542, ze zm.; dalej: rozporządzenie MRRiB) z art. 7, art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym:

2.1. Decyzją z kwietnia 2011 r. w sprawie Prezydent m.st. Warszawy (dalej też: organ) ustalił wobec skarżącej wymiar łącznego zobowiązania pieniężnego za 2008 r. od nieruchomości (obejmującej siedem działek ewidencyjnych) w kwocie 3 745,00 zł, na który składały się: podatek od nieruchomości – 3 587,00 zł, podatek rolny – 158,00 zł, podatek

leśny – 0,00 zł. Organ wskazał, że do opodatkowania przyjęto: grunty pozostałe o powierzchni $52 + 2954 \text{ m}^2 + 6495 \text{ m}^2$, budynki mieszkalne o powierzchni 435 m^2 , budynki pozostałe o powierzchni 150 m^2 , lasy o powierzchni $0,172 \text{ ha}$, użytki rolne o powierzchni $1,6912 \text{ ha}$ (opodatkowanych $1,0825 \text{ ha}$ przeliczeniowych); powierzchnię użytkową i rodzaj budynków ustalono na podstawie oświadczenia skarżącej z 2005 r. oraz ewidencji gruntów i budynków. Organ podatkowy wskazał nadto, że na podstawie art. 21 ust. 1 pgk przy ustalaniu wysokości podatku należy przyjąć dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków, która jest urzędowym źródłem informacji wykorzystywanych w postępowaniu podatkowym. Dane zawarte w tej ewidencji są wiążące dla organu podatkowego, który nie jest władny do ich kwestionowania, czy też korygowania. Ponadto w 2007 r. nastąpiła zmiana klasyfikacji trzech z siedmiu działek, na których znajduje się nieruchomości skarżącej, z gruntów rolnych na tereny mieszkaniowe B (jedna działka), tereny rekreacyjno-wypoczynkowe (jedna działka) oraz drogę niepubliczną (jedna działka).

2.2. Skarżąca złożyła odwołanie od tej decyzji. Nie zgodziła się z opodatkowaniem posiadanych przez nią gruntów i zmianami ich klasyfikacji. W jej ocenie postępowanie powinno być zawieszone do czasu rozpatrzenia złożonych przez nią wniosków o korektę zapisów w ewidencji.

2.3. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie (dalej też: organ odwoławczy) decyzją z października 2011 r. w sprawie utrzymało w mocy decyzję Prezydenta m.st. Warszawy. Organ odwoławczy w uzasadnieniu decyzji wskazał, że organ pierwszej instancji prawidłowo przyjął do kalkulacji opodatkowania dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków; do czasu zmiany danych uwidoczniionych w tej ewidencji organy są nimi bowiem związane.

2.4. Skarżąca wniosła skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, podnosząc że rozstrzygnięcie to oraz wraz z decyzją Prezydenta m.st. Warszawy powinny być uchylone. Organy obu instancji przyjęły bowiem za podstawę wymiaru podatku dane z ewidencji gruntów i budynków, które nie odpowiadają stanowi faktycznemu.

2.5. Wyrokiem z czerwca 2012 r. w sprawie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzje z października 2011 r. oraz kwietnia 2011 r. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał, że dane wymienione w art. 20 ust. 1 pgk determinują wymiar podatków zgodnie z art. 21 ust. 1 tej ustawy, jednakże prawidłowość tego wymiaru następuje wyłącznie w sytuacji, gdy dane te odpowiadają stanowi faktycznemu.

2.6. Od powyższego orzeczenia Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie wniosło skargę kasacyjną, w której zarzuciło sądowi naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 1 i art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, Dz.U.2006.136.969, ze zm.; dalej: upr; art. 1 ust. 1 i 2 oraz art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym, Dz.U.2013.465, ze zm.; art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, Dz.U.2010.95.613, ze zm.; art. 21 ust. 1 pgk) oraz postępowania (art. 141 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz.U.2012.270, ze zm.; dalej: ppsa).

2.7. Wyrokiem ze stycznia 2015 r. w sprawie Naczelny Sąd Administracyjny – Izba Finansowa uchylił wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z września 2012 r. i przekazał temu sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu tego

orzeczenia wskazał, że informacje dotyczące funkcji (użytkowego przeznaczenia) zarówno gruntu, jak i budynku (lokalu) mają dla organu podatkowego charakter wiążący i nie mogą być przezeń samodzielnie korygowane w ramach postępowania podatkowego, bez zmiany tych wpisów w ewidencji gruntów.

2.8. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z kwietnia 2015 r. w sprawie oddalił skargę skarżącej na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z października 2011 r. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał, że stosownie do art. 190 ppsa sąd jest związany wykładnią prawa dokonaną w sprawie przez Naczelny Sąd Administracyjny. Z tego też powodu skarga skarżącej nie mogła zostać uwzględniona, albowiem do dnia wydania decyzji przez organ odwoławczy nie dokonano zmian w ewidencji gruntów i budynków w zakresie przeznaczenia gruntów, co skutkowało tym, że organy podatkowe nie miały podstaw i nie były uprawnione do dokonywania w tym zakresie odmiennych ustaleń w ramach postępowania w sprawie podatku od nieruchomości, podatku rolnego i podatku leśnego.

2.9. Od powyższego orzeczenia skarżąca wniosła skargę kasacyjną, w której zarzuciła sądowi pierwszej instancji naruszenie przepisów postępowania, tj.: po pierwsze – art. 145 § 1 pkt 2 ppsa w związku z art. 247 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U.2005.8.60, ze zm.; dalej: ordynacja podatkowa) wraz z art. 3 § 1 ppsa w związku z art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U.2014.1647; dalej: pusa) oraz art. 106 § 3 i art. 134 § 1 ppsa, jak również art. 6a ust. 7 w związku z ust. 4 i z art. 6c ust. 1 upr; po drugie („z ostrożności procesowej”) – art. 3 § 1 ppsa w związku z art. 1 § 2 pusa, art. 106 § 1, art. 134 § 1, art. 141 § 4 oraz art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ppsa.

2.10. Wyrokiem z marca 2016 r. w sprawie Naczelny Sąd Administracyjny – Izba Finansowa oddalił skargę kasacyjną ze względu na brak uzasadnionych podstaw do jej wniesienia.

3. Zdaniem skarżącej art. 21 ust. 1 pgk – „rozumiany w ten sposób, że przy ustalaniu zobowiązania w podatku od nieruchomości, w podatku rolnym i podatku leśnym, winny zostać uwzględnione zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe zawarte w ewidencji gruntów i budynków, a informacje dotyczące funkcji zarówno gruntu, jak i budynku mają dla organu charakter wiążący i nie mogą być przezeń samodzielnie korygowane w ramach postępowania podatkowego” – jest niezgodny z konstytucyjnymi zasadami legalizmu, równej ochrony własności i nakładania obowiązków daninowych wyłącznie w drodze ustawy w powiązaniu z zakazem zamykania drogi sądowej do dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

Z kolei art. 24a pgk oraz § 49 ust. 1 rozporządzenia MRRiB skarżąca zarzuca niezgodność z zasadami demokratycznego państwa prawnego, równej ochrony własności i nienaruszalności istoty prawa własności w powiązaniu z zakazem zamykania drogi sądowej do dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W dniu 16 sierpnia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. 1157; dalej: ustawa o TK), która w art. 83 ust. Stanowi, że w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy tego aktu normatywnego.

2. Zgodnie z art. 37 ust. 1 w związku z art. 50 ustawy o TK skarga konstytucyjna podlega wstępnego rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymaganiom, a także czy postępowanie wszczęte na skutek wniesienia skargi należałoby umorzyć na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy o TK.

3. Trybunał stwierdza, że rozpatrywana skarga konstytucyjna nie spełnia konstytucyjnych i ustawowych przesłanek, jej merytorycznego rozpoznania.

4. Trybunał Konstytucyjny przypomina, że jedną z podstawowych przesłanek dopuszczalności skargi konstytucyjnej jest wymóg uczynienia jej przedmiotem takich przepisów ustawy lub innego aktu normatywnego, które były podstawą orzeczenia, w związku z którym wniesiono skargę. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Trybunału, w procedurze inicjowanej skargą konstytucyjną przedmiot badania Trybunału Konstytucyjnego może być bowiem jedynie norma, na podstawie której wydane zostało orzeczenie lub decyzja naruszająca konstytucyjne prawa lub wolności (zob. np. postanowienia TK z: 13 listopada 2007 r. w sprawie SK 40/06, OTK ZU nr 10/A.2007, poz. 137; 18 kwietnia 2005 r. w sprawie Ts 176/04, OTK ZU nr 3/B/2005, poz. 134; 5 stycznia 2001 r. w sprawie Ts 83/00, OTK ZU nr 4/2001, poz. 91). Artykuł 79 ust. 1 Konstytucji nie gwarantuje możliwości kwestionowania każdego przepisu kształtującego sytuację prawną skarżącego, ale jedynie takiego, który stanowił podstawę normatywną orzeczenia. Skarga konstytucyjna nie może zmierzać do inicjowania postępowania o charakterze abstrakcyjnym (zob. postanowienie TK z 6 lipca 2005 r. w sprawie SK 25/03, OTK ZU nr 7/A/2005, poz. 83). Innymi słowy, aby uznać skargę konstytucyjną za dopuszczalną, musi występować ścisła relacja (związek) pomiędzy treścią orzeczenia, zaskarżonym przepisem aktu normatywnego a postawionym zarzutem niezgodności tego przepisu z określoną normą konstytucyjną.

4.1. W niniejszej sprawie wskazany związek nie zachodzi.

4.2. W odniesieniu do art. 24a pgk oraz § 49 ust. 1 rozporządzenia MRRiB Trybunał zauważa, że przepisy te dotyczą odpowiednio: procedury modernizacji ewidencji gruntów i budynków oraz powiadamiania o dokonanych zmianach ewidencyjnych. Nie stanowiły zatem, ani w sensie *stricte* formalnym, ani materialnym (por. wyrok pełnego składu TK z 24 października 2007 r. w sprawie SK 7/06, OTK ZU 9/A/2007, poz. 108), podstawy wydanych w sprawie skarżącej rozstrzygnięć – tak na etapie postępowania przed organami administracyjnymi, jak też na etapie postępowania sądownoadministracyjnego. Wydana w sprawie skarżącej decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z października 2011 r. była bowiem aktem wymiarowym (dotyczącym ustalenia wysokości należnego podatku), a nie rozstrzygnięciem w przedmiocie wprowadzenia zmian do ewidencji gruntów i budynków.

Na marginesie Trybunał zauważa, że – podnoszona przez skarżącą, tak na etapie postępowania odwoławczego, jak i sądownoadministracyjnego – okoliczność niepowiadomienia jej przez Prezydenta m.st. Warszawy o dokonanej zmianie w ewidencji gruntów nieruchomości skarżącej stanowiła uchybienie proceduralne organu, gdyż w myśl § 49 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia MRRiB właściciele i użytkownicy wieczystości są objęci procedurą informowania o dokonanych zmianach, także wtedy, gdy organ działa z urzędu (zob. np.: wyroki WSA w Gdańsku z 15 grudnia 2009 r. w sprawie III SA/Gd 417/09, ONSAiWSA 2011, nr 6, poz. 110 oraz 5 maja 2016 r. w sprawie III SA/Gd 703/15, „Legalis”; wyrok WSA w Krakowie z 1 kwietnia 2014 r. w sprawie III SA/Kr 326/14, „Legalis”). To zatem nie w zaskarżonych art. 24a pgk i § 49 ust. 1 rozporządzenia MRRiB skarżąca powinna była upatrywać niekorzystnego ukształtowania swojej sytuacji prawnej, lecz w nieprawidłowym

działaniu starosty, czyli Prezydenta m.st. Warszawy, który zaniechał o poinformowaniu jej o dokonanych zmianach w ewidencji.

4.3. Z kolei art. 21 ust. 1 pgk (stanowiący, że podstawę planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki publicznej, gospodarki nieruchomościami oraz ewidencji gospodarstw rolnych stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków) był wprawdzie jedną z podstaw prawnych do wydania przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji z kwietnia 2011 r. w sprawie wymiaru zobowiązania pieniężnego wobec skarżącej za 2008 r., jak też stanowił materialną podstawę wydania decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z października 2011 r. oraz wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z września 2012 r., Naczelnego Sądu Administracyjnego ze stycznia 2015 r. i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z kwietnia 2015 r. Niemniej jednak zachowanie procesowe skarżącej (oparcie skargi kasacyjnej wyłącznie na zarzucie obrazu przepisów postępowania przez sąd przy wydaniu wyroku z kwietnia 2015 r.) przesądziło o tym, że wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z marca 2016 r. nie zawiera już przymiotu orzeczenia uprawniającego w myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji do skutecznego zaskarżenia art. 21 ust. 1 pgk. We wskazanym orzeczeniu sąd administracyjny drugiej instancji nie rozpatrywał już bowiem kwestii prawidłowości ustalenia wymiaru podatku należnego od skarżącej; przeciwnie – rozstrzygał (*nota bene* z inicjatywy skarżącej) wyłącznie, czy sąd pierwszej instancji (po przekazaniu mu sprawy do ponownego rozpoznania) nie popełnił uchybień proceduralnych, skutkujących nieważnością postępowania i w konsekwencji – koniecznością ponownego przeprowadzenia postępowania pierwszoinstancyjnego. Wyrok z marca 2016 r. – choć formalnie związany z decyzją wymiarową z kwietnia 2011 r. (prawomocnie zamyka postępowanie) – z uwagi na sposób sformułowania poprzedzającej go skargi kasacyjnej (postawionych przez skarżącą zarzutów) dotyczył nie kwestii materialnoprawnych podniesionych w analizowanej skardze konstytucyjnej (regulacja art. 21 ust. 1 pgk), lecz kwestii proceduralnych. W tym sensie stanowi orzeczenie o charakterze formalnym, a nie materialnym, przez co ogranicza możliwość wniesienia od niego skargi konstytucyjnej wyłącznie do przepisów, które były przedmiotem jego kontroli instancyjnej.

4.4. W związku z powyższym Trybunał stwierdza, że rozpoznanie merytoryczne wniesionej skargi konstytucyjnej jest niedopuszczalne (art. 40 ust. 1 pkt 1 *in fine* oraz art. 37 ust. 3 w związku z art. 50 ustawy o TK).

5. Trybunał zwraca uwagę, że przeciwko nadaniu dalszego biegu skardze konstytucyjnej przemawiają również inne – wskazane niżej – argumenty.

5.1. Skarżąca jako wzorce kontroli powołała m.in. art. 7 oraz art. 217 Konstytucji. Przepisy te nie wyrażają jednak praw podmiotowych chronionych za pomocą skargi konstytucyjnej. Należy bowiem zwrócić uwagę, że w świetle ugruntowanego orzecznictwa Trybunału art. 217 Konstytucji określa zakres tzw. władztwa podatkowego i zasady jego urzeczywistniania przez państwo. Nie gwarantuje jednak wprost obywatelom czy innym podmiotom prawnym określonej wolności lub prawa konstytucyjnego, których ochrona przed naruszeniami mogłaby stanowić samoistny przedmiot skargi konstytucyjnej odpowiadającej wymogom sformułowanym w art. 79 ust. 1 Konstytucji (zob. wyrok z listopada 2008 r. w sprawie SK 79/06, OTK ZU nr 9/A/2008, poz. 153 oraz postanowienie pełnego składu TK z 16 lutego 2009 r. w sprawie Ts 202/06, OTK ZU nr 1/B/2009, poz. 23). Z kolei art. 7 Konstytucji statuuje zasadę legalizmu (ma charakter ustrojowy) i jest adresowany do władz

publicznych, a nie jednostki (zob. np. postanowienie TK z 3 grudnia 2015 r. w sprawie Ts 288/15, OTK ZU B/2016, poz. 307).

W związku z powyższym należało odmówić nadania dalszego biegu skardze w zakresie badania zgodności art. 21 ust. 1 pgk z art. 7 i art. 217 Konstytucji ze względu na niedopuszczalność orzekania (art. 40 ust. 1 pkt 1 *in fine* oraz art. 37 ust. 3 w związku z art. 50 ustawy o TK).

5.2. Przechodząc do zarzutu naruszenia przez zaskarżone przepisy art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji, Trybunał stwierdza, że jest on oczywiście bezzasadny. Nie każde bowiem oddziaływanie prawodawcy na sytuację majątkową jednostki jest równoznaczne z ingerowaniem w sferę prawa własności. Nie jest ingerowaniem w sferę prawa własności (i nie jest też ograniczeniem istoty własności w rozumieniu art. 64 ust. 3 Konstytucji) zobowiązywanie odpowiednich podmiotów do ponoszenia określonych ciężarów finansowych na cele publiczne lub społeczne (podobnie: wyrok TK z 30 stycznia 2001 r., K 17/00, OTK ZU nr 1/2001, poz. 4).

Z subiektywnego punktu widzenia skarżącej obowiązek ponoszenia obowiązku podatkowego z tytułu podatku od nieruchomości czy podatku rolnego – w sytuacji, gdy doszło do przekwalifikowania ewidencyjnego gruntów bez jednoczesnego powiadomienia o tym skarżącej – w wysokości wyższej niż w latach poprzednich jest, co zrozumiałe, mniej korzystne dla substancji majątkowej. Niemniej jednak przyjęcie tezy skarżącej, że obciążenie publiczne jest ograniczeniem konstytucyjnego prawa własności nie znajduje uzasadnienia, gdyż ochrona gwarantowana przez art. 64 Konstytucji jest wprowadzie szeroka, ale nie może być traktowana jako *ius infinitum*, co wyraźnie wynika z ustępu 3 tego przepisu, jak i z art. 31 ust. 3 zdanie pierwsze ustawy zasadniczej. W wyroku z 29 czerwca 2001 r. w sprawie K 23/00 (OTK ZU nr 5/2001, poz. 124) Trybunał Konstytucyjny wskazał, że zróżnicowany charakter poszczególnych praw konstytucyjnych determinuje zróżnicowanie zakresu ich ochrony. Taka też sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, gdyż dotyczy kwestii obowiązku podatkowego, który został przez ustrojodawcę wprost określony w art. 84 Konstytucji. Jednocześnie należy zauważyć, że prawodawca, regulując *in abstracto* stosunki majątkowe, kieruje się pewną koncepcją sprawiedliwości i sprawności funkcjonowania tych stosunków, a niekoniecznie dążeniem do ograniczenia wolności majątkowej jednostki w imię innych racji (por. wyrok TK z 21 czerwca 2006 r. w sprawie P 25/02, OTK ZU nr 6/A/2006, poz. 65).

W związku z powyższym na podstawie art. 37 ust. 3 w związku z art. 50 ustawy o TK, Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze w zakresie badania zgodności art. 21 ust. 1 pgk z art. 64 ust. 1 Konstytucji oraz art. 24a i § 49 ust. 1 rozporządzenia MRRiB z art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji.

5.3. Oczywiście bezzasadny jest również zarzut naruszenia przez zaskarżone przepisy art. 77 ust. 2 Konstytucji. Zdaniem skarżącej art. 21 ust. 1 i art. 24a pgk oraz § 49 ust. 1 rozporządzenia MRRiB czynią „iluzoryczną, a w praktyce niemożliwą, bezpośrednią sądową ochronę praw właściciela, co do którego w toku modernizacji dokonano, jak w sprawie niniejszej, bezpodstawnej zmiany funkcji nieruchomości”. Podgląd ten – abstrahując od niewłaściwego przedmiotu zaskarżenia – jest błędny. Obowiązujące regulacje postępowania administracyjnego (art. 145 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, Dz.U.2016.23) oraz postępowania podatkowego (art. 240 ordynacji podatkowej) umożliwiają zainteresowanemu podmiotowi (stronie) wzruszenie – odpowiednio – rozstrzygnięcia o wprowadzeniu zmian do ewidencji gruntów i budynków (w razie braku jego udziału w postępowaniu z winy organu) oraz decyzji podatkowej wydanej w oparciu o nieprawidłowe dane zawarte w przedmiotowej ewidencji; od odmownych rozstrzygnięć organów przysługuje zaś skarga do sądu administracyjnego (art. 3 § 2 pkt 1 ppsa). Ponadto

– i niezależnie od wskazanych środków administracyjnych – zainteresowany podmiot ma możliwość ochrony swoich interesów prawnych (w razie uznania, że klasyfikacja jego gruntu lub budynku w ewidencji jest nieprawidłowa) również na drodze postępowania cywilnego w trybie powództwa określonego w art. 189 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U.2014.101, ze zm.).

W związku z powyższym, na podstawie art. 37 ust. 3 w związku z art. 50 ustawy o TK, Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze w zakresie badania zgodności art. 21 ust. 1 i art. 24a pgk oraz § 49 ust. 1 rozporządzenia MRRIb z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

5.4. Odnosnie zaś do art. 2 Konstytucji Trybunał przypomina, że przepis ten zasadniczo nie może stanowić samoistnej podstawy kontroli w trybie skargowym (zob. postanowienie pełnego składu TK z 23 stycznia 2002 r. w sprawie Ts 105/00, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 60). Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, art. 2 ustawy zasadniczej wyznacza jedynie standard kreowania przez ustawodawcę wolności i praw, nie wprowadzając jednocześnie konkretnej wolności czy konkretnego prawa (zob. np. wyroki TK z: 30 maja 2007 r. w sprawie SK 68/06, OTK ZU nr 6/A/2007, poz. 53 oraz 10 lipca 2007 r. w sprawie SK 50/06, OTK ZU nr 7/A/2007, poz. 75). Trybunał zwraca uwagę, że o dopuszczalności stosowania art. 2 Konstytucji jako samoistnej podstawy indywidualnej kontroli konstytucyjności prawa nie może przesądzać okoliczność, iż przepis ten może być samodzielną podstawą orzeczenia wydawanego w ramach kontroli generalnej (abstrakcyjnej). W tym ostatnim przypadku ocena ta nie jest bowiem uwarunkowana istnieniem praw podmiotowych konkretnego podmiotu, naruszonych zastosowaniem przez organ władzy publicznej niekonstytucyjnego przepisu (zob. np. postanowienie TK z 25 marca 2009 r. w sprawie Ts 75/08, OTK ZU nr 2/B/2009, poz. 126).

W związku z powyższym należało odmówić nadania dalszego biegu skardze w zakresie badania zgodności art. 24a pgk i § 49 ust. 1 rozporządzenia MRRIb z art. 2 Konstytucji ze względu na niedopuszczalność orzekania (art. 40 ust. 1 pkt 1 *in fine* oraz art. 37 ust. 3 w związku z art. 50 ustawy o TK).

Z przedstawionych wyżej powodów Trybunał postanowił jak w sentencji.